

Elly Griffiths

De vrouw in het blauw

Vertaald door Janet Limonard-Harkink

De Fontein

Proloog

19 februari 2014

Cathbad en de kat kijken elkaar aan. Ze hebben de hele dag hun strijdplannen uitgedacht en dit is hun Waterloo. De kat is in het voordeel: dit is zijn huis en hij kent het terrein. Maar Cathbad heeft zijn druïdische krachten en, in zijn eigen ogen, een bescheiden gave waar het dieren betreft, een erfenis van zijn Ierse moeder die met zeemeeuwen kon praten (en boodschappen van ze ontving). Cathbad heeft zelf ook een gezelschapsdier: Thing, een bulterriër, en hij heeft altijd een paranormaal linkje gehad met Flint, de kat van Ruth.

Deze kat, Chesterton, is een heel ander verhaal. Terwijl Flint een grote, luie rode kater is met als enige opdracht in het leven Ruth ervan te overtuigen dat hij voortdurend vergaat van de honger, is Chesterton een elegant en lenig zwart wezen, dat ervan houdt om boven op kasten te zitten en Cathbad met onrustbarende ronde gele ogen aan te staren. Dit is Cathbads derde dag van zijn huis-en-kat-oppasklus en tot nu toe heeft Chesterton alle vleierende woorden genegeerd. Hij heeft zelfs het eten genegeerd dat Cathbad nauwkeurig volgens Justins instructies heeft afgewogen. Misschien leeft hij op muizen, hoewel Chesterton er niet uitziet alsof hij door zijn eetlust wordt aangestuurd. Als Cathbad ooit een asceet gezien heeft, is deze kat het wel.

Maar Justins strenge waarschuwing, in hoofdletters en rood onderstreept, luidde: CHESTERTON MAG 'S AVONDS ABSOLUUT NIET NAAR BUITEN. En nu is het negen uur 's avonds op een dag in februari en zit Chesterton naar de deur te staren terwijl Cathbad die te vuur en te zwaard verdedigt.

Het huis maakt deel uit van een oude pelgrimslocatie en is versierd met etsen uit het Oude Testament. Justin is beheerder van de locatie en is op onderzoeksreis naar Knock, iets wat Cathbad bijzonder grappig vindt. Hij heeft de vijftiende-eeuwse cottage – en de bijbehorende kat – onder Cathbads hoede achtergelaten.

Chesterton miauwt één keer, dwingend.

‘Het spijt me,’ zegt Cathbad, ‘maar het kan echt niet.’

Chesterton werpt hem een meewarige blik toe, springt op een kast en slaagt erin te ontsnappen door een raam dat op een kier staat. Dus daarom was hij in hongerstaking.

‘Chesterton!’ Cathbad tilt de zware hendel op en doet de deur open. Er komt een vlaag koude lucht naar binnen. ‘Chesterton! Kom hier!’

De cottage zit vast aan de kerk, met op grondniveau een opstandingspoort – een doorgang als een soort overdekt portaal bij een kerkhof – en om bij St. Simeon’s Church te komen moeten gelovigen onder de grootste slaapkamer door lopen. Er zit zelfs een handige uitsparing in die doorgang waar baardragers de kist even kunnen neerzetten. De achterdeur van de cottage komt rechtstreeks uit op het kerkhof. ‘Maar dat vind jij vast niet erg,’ zei Justin, ‘dat is een kolfje naar jouw hand.’ En het klopt dat Cathbad van kerkhoven en gebedsplaatsen houdt, maar niettemin is er iets met St. Simeon’s Cottage in Walsingham waar hij niet zo dol op is. Dat komt niet door de aanwezigheid van de kat of het nachtelijke kraken en piepen van het oude huis; het is eerder dat er een soort droefheid over de plek hangt, een zodanig benauwend gevoel dat hij zich gedwongen zag tijdens zijn eerste avond een beschermende cirkel te trekken en zijn partner Judy meerdere keren te bellen.

Nu is hij niet bang, hij is vooral bezorgd om de kat. Hij loopt over het kerkpad, de vorst kraakt onder zijn voeten, en hij roept de naam van het dier.

En dan ziet hij het. Een grafsteen dicht bij de achterste muur die glanst in het maanlicht, ernaast staat een vrouw. Een vrouw in witte gewaden en een loshangende blauwe mantel. Als Cathbad naderbij komt, kijkt ze hem aan, en haar gezicht, dat door iets

sterkers dan een natuurlijk schijnsel wordt verlicht, lijkt plotseling zo prachtig en zo triest dat Cathbad een kruis slaat.

‘Kan ik u ergens mee helpen?’ roept hij. Zijn stem echoot tegen de stenen en de duisternis. De vrouw glimlacht – zo’n droeve, lieve glimlach – schudt haar hoofd en loopt weg; ze beweegt zich heel snel tussen de grafstenen door in de richting van de achterste poort.

Cathbad gaat achter haar aan, maar wordt gevloerd door Cheserton, die speciaal voor dit doel achter een taxus moet hebben liggen loeren.

I

Inspecteur Harry Nelson hoort het nieuws als hij naar zijn werk rijdt. ‘Lichaam van een vrouw gevonden in een greppel buiten Walsingham. Aanwezigheid afdeling Ernstige Misdrijven gewenst.’ Als hij met een noodvaart midden op de weg omkeert, is hij zich bewust van zijn tegenstrijdige emoties. Hij vindt het erg dat er iemand dood is, natuurlijk vindt hij dat erg, maar hij kan er niets aan doen dat hij ook iets anders voelt, een lichte huivering van opwinding en van opluchting dat hem de bijeenkomst met hoofdinspecteur Gerald Whitcliffe van die ochtend over de behaalde doelen van de maand ervoor bespaard blijft. Nelson is hoofd van de afdeling Ernstige Misdrijven, maar de waarheid is dat ernstige misdrijven niet vaak voorkomen in King’s Lynn en omgeving. Dat is goed, natuurlijk – dat weet Nelson ook wel als hij de sirene aanzet en door het ochtendverkeer scheurt – maar het maakt zijn baan ook nogal saai. Niet dat Nelson niet genoeg ernstige misdrijven heeft gezien in zijn leven – hij is een paar maanden geleden nog beschoten en had het er mogelijk niet levend afgebracht als zijn brigadier niet had teruggeschoten – maar er zijn veel kruimeldiefstallen, kleine drugsovertredingen en mensen die klagen omdat hun gestolen fiets niet op *Crimewatch* te zien was.

Hij belt zijn brigadiers, Dave Clough en Tim Heathfield, en zegt dat hij hen op de plaats delict wil zien. Hoewel ze allebei alleen maar ‘Ja, baas’ zeggen, hoort hij ook de opwinding in hun stem. Als brigadier Judy Johnson erbij zou zijn, zou ze hen eraan herinneren dat ze te maken hebben met een menselijke tragedie, maar Judy is met zwangerschapsverlof, waardoor de sfeer op het bureau zwaar is van het testosteron.

Hij ziet de zwaailichten al als hij de hoek om komt. Het

lichaam is gevonden aan Fakenham Road, ongeveer anderhalve kilometer buiten Walsingham. Het is een smalle weg met hoge heggen aan weerszijden, die nu nog smaller is vanwege de twee politieauto's en het busje van de lijkschouwer. Zodra Nelson uit zijn auto stapt, wordt hij overvallen door een claustrofobisch gevoel, iets wat hem vaak overkomt als hij op het platteland is. De hoge groene wallen van bladeren geven hem het gevoel dat hij onder in een put zit en de grijze lucht lijkt hem naar beneden te drukken. Hij zou het meteen willen inruilen tegen trottoirs en straatlantaarns.

De plaatselijke politieagenten gaan voor hem opzij. Chris Stephenson, de forensisch patholoog, staat in de greppel bij het lichaam. Hij kijkt op en grijnst naar Nelson alsof dit de charmantste plek is om elkaar te ontmoeten.

‘Nou ja, als daar niet admiraal Nelson in eigen persoon is!’

‘Hallo, Chris. Wat is de situatie?’

‘Vrouw, waarschijnlijk begin of midden twintig, ziet eruit alsof ze gewurgd is. Rigor mortis is ingetreden, maar het was een koude nacht, ik denk dat ze hier al acht tot tien uur ligt.’

‘Wat heeft ze aan?’ Vanuit Nelsons standpunt lijkt het alsof ze verkleed is – een lange witte jurk en een of andere blauwe cape. Heel even denkt hij aan Cathbad; diens favoriete kledingstuk is een druïdecape. ‘Hij is zowel spiritueel als praktisch,’ heeft hij Nelson ooit toevertrouwd.

‘Een nachtpon met een peignoir,’ zegt Stephenson. ‘Niet echt geschikt voor een februarinacht, hè?’

‘Heeft ze sloffen aan?’ Nelson ziet een glimp van een bloot been dat eindigt in iets wits.

‘Ja, van het soort dat gratis verstrekt wordt in een wellness-centrum en zo,’ zegt Stephenson, die waarschijnlijk veel weet van dat soort locaties. ‘Die lijken me ook niet echt geschikt om mee door de velden te dolen.’

‘Als ze haar sloffen aanheeft, betekent dat dat ze in de greppel is neergelegd en er niet in is gegooid.’

‘Je hebt gelijk, chef. Ik zou zeggen dat het lichaam hier met de nodige zorg is neergelegd.’ Stephenson houdt een plastic zak

met daarin een voorwerp omhoog. ‘Dit lag op haar borst.’

‘Wat is dat? Een halsketting?’

Stephenson lacht. ‘Ik dacht dat je van het houtje was, admiraal. Het is een rozenkrans.’

Een rozenkrans. Nelsons moeder heeft een houten rozenkrans uit Lourdes en ze bidt elke avond een tientje. Nelsons zussen, Grainne en Maeve, hebben een rozenkrans gekregen toen ze hun eerste communie deden. Omdat hij een jongen was, had Nelson er geen gekregen.

‘Bewaar het als bewijs,’ zegt hij, hoewel de rozenkrans al in een plastic bewijszak zit.

‘Zoals je wilt, chef.’

Nelson gaat rechtop staan. Hij hoort een auto naderen en vermoedt dat het Clough en Tim zijn. Daarnaast heeft hij genoeg van Chris Stephenson en zijn opgewekte humeur.

Zijn brigadiers komen naar hem toe lopen. Ze zijn beiden lang en donker en worden als knap omschreven, hoewel niet door Nelson, maar daar houdt de overeenkomst op. Clough is wit en Tim is zwart, maar daarmee ben je er nog niet. Clough is zwaargebouwd en draagt een spijkerbroek en een ski-jack. Hij kijkt om zich heen met iets van opwinding en hij heeft een half opgegeten bagel in zijn hand. Tim is langer en slanker; hij draagt een lange donkere jas met daarop een losjes geknoopte sjaal, waardoor hij net zo goed een politicus op werkbezoek bij een fabriek kan zijn. Er valt niets van zijn gezicht af te lezen.

Nelson brengt ze snel op de hoogte. Hij roept de lokale agent erbij, die vertelt dat het lichaam is ontdekt door een vrouw die al vroeg haar hond uitliet. ‘Haar hondje was in de greppel gesprongen en had... nou ja... de overledene heen en weer geschud.’

‘Als ze nachtkleding aanheeft, zou ze een patiënt van de Sanctuary kunnen zijn,’ zegt Tim.

Dezelfde gedachte was ook bij Nelson opgekomen. Het waren de sloffen met wafelpatroon die hem op het idee hadden gebracht. De Sanctuary is een privékliniek die gespecialiseerd is in hulp bij het afkicken van drugs. Veel van de patiënten zijn beroemdheden – hoewel Nelson ze niet kent – waardoor er rond

de locatie met hoge muren een sfeer hangt van geheimen en van geruchten over drugsgerelateerde orgies. Het is niet ver van hier, ongeveer anderhalve kilometer door de weilanden.

‘Prima redenering,’ zegt hij. ‘Cloughie en jij kunnen er zo meteen naartoe gaan en vragen of ze misschien patiënten missen.’

‘Ze zeggen dat Foxy O’Hara er momenteel verblijft,’ zegt Clough, terwijl hij zijn laatste stuk bagel doorslikt.

‘Wie?’

‘Je hebt vast weleens van haar gehoord. Voor Kerstmis deed ze mee aan *I’m a Celebrity*.’

‘Je kletst lekker, Cloughie.’ Nelson wendt zich tot Chris Stephenson, die uit de greppel tevoorschijn is gekomen en nu zijn overall uitdoet. ‘Nog meer bijzonderheden, Chris? Geen handig naamlabeltje in de peignoir?’

‘Nee, maar het is wel een speciale. Een dure. Van John Lewis.’

‘Een verblijf in de Sanctuary is niet goedkoop,’ zegt Nelson. ‘Ik denk dat we daar maar op moeten gokken.’

‘Excuses, meneer.’ Het is een van de plaatselijke politieagenten, nerveus en respectvol. ‘Er is een man die u wil spreken. Hij ziet eruit als een halvegare, maar hij zegt dat hij u kent.’

‘Cathbad,’ zegt Clough, zonder om te kijken.

Clough heeft gelijk. Nelson ziet Cathbad achter het politielint staan, gekleed in de hem zo typerende cape. Het geeft Nelson een vreemd en ook een beetje ongemakkelijk gevoel dat hij zojuist nog aan hem dacht. Hij loopt met grote passen naar hem toe.

‘Cathbad. Wat doe je hier?’

‘Ik ben huisoppasser in Walsingham.’

‘En Judy? Heb je haar alleen achtergelaten met de baby?’

‘Miranda is tien weken en ze is een oude ziel. Wees gerust, Judy is met de kinderen op bezoek bij haar ouders.’

‘Dat verklaart nog niet waarom je hier op een plaats delict bent.’

‘De vrouw die je hebt gevonden,’ zegt Cathbad. ‘Droeg ze een blauwe cape?’

Nelson doet een stap achteruit. ‘Wie zegt dat we een vrouw hebben gevonden?’

Half en half verwacht hij dat Cathbad iets gaat zeggen over spirituele energiebanen en kosmische trillingen, maar in plaats daarvan zegt hij: 'Ik hoorde de melkboer erover praten. Nuttige mensen, melkboeren. Ze zijn al vroeg op pad en ze zien van alles.'

'En wat bedoelde je met die cape? Ik weet zeker dat die verrekte melkboer die niet heeft gezien.'

Cathbad ademt hoorbaar uit. 'Dus ze is het.'

'Waar heb je het over?'

'Het huisje waar ik nu verblijf, kijkt uit over het kerkhof.'

Oké, dan snap ik het, denkt Nelson.

'Nou, gisteravond zag ik daar een vrouw staan, een vrouw in een witte jurk en een blauwe cape.'

'Hoe laat was dat?'

'Rond negen uur.'

Nelson houdt het afzetlint omhoog. 'Je kunt beter even meekomen.'

Het plaats-delict-onderzoeksteam is gearriveerd. In hun papieren overalls en maskers zien ze eruit als aliens die een slaperig dorp in Norfolk gaan overnemen. Terwijl Nelson en Cathbad toekijken wordt het lichaam van de dode vrouw voorzichtig met een lier uit de greppel getrokken. Ze leggen een laken over haar heen, maar als ze langskomen met de brancard zien ze allebei een modderig stuk blauwe stof hangen. Cathbad slaat een kruis en Nelson moet zichzelf tot de orde roepen om niet hetzelfde te doen.

'Enig idee wie ze is?' vraagt Cathbad.

'Ze droeg nachtkleding,' zegt Nelson. 'Jouw "cape" was een peignoir. Ik stuur Clough en Heathfield naar de Sanctuary.'

'Denk je dat ze daar patiënt was?'

'Het is een van de opties die we onderzoeken.'

De aliens hebben een tentachtige structuur boven de greppel opgezet. De sfeer is niet meer als rondom een noodtoestand, maar is nu kalm en doelmatig.

'Oké, Cathbad,' zegt Nelson. 'Ik ga de jongens brieven en het hier verder afronden. Daarna kom ik bij jou om met je te praten over wat je gisteravond hebt gezien. Waar verblijf je nu precies?'

‘In St. Simeon’s Cottage. Direct naast de kerk.’

‘Ik kom zo langs, het duurt niet lang.’

‘Tijd,’ zegt Cathbad plechtig, ‘is van geen belang.’ Maar hij praat in het luchtledige.

Ruth Galloway hoort pas over het lijk in de greppel als ze op haar werk is. Ze heeft in de auto wel naar de radio geluisterd, maar met al het gedoe om haar vijf jaar oude dochter Kate op tijd op school te krijgen, heeft ze het fijne er niet van meegekregen. ‘Heb je je boekentas?’ ... Hier is Gary met het sportnieuws... ‘Zie jij een vrije parkeerplek?’ ... Het Woord van de dag met eerwaarde... ‘Opschieten, daar is mevrouw Mannion, ze wacht op je. Hou van je. Tot straks.’ ... Een ijzige wind, met name langs de oostkust... Als de dode vrouw het *Today*-programma al gehaald heeft, is dat Ruth volledig ontgaan. Ze hoort het pas als ze achter haar bureau zit en de e-mails probeert weg te werken voordat ze haar eerste college moet geven en haar baas, Phil Trent, onuitgenodigd binnen komt drementelen en haar vraagt of ze ‘het nieuwste drama’ al heeft gehoord.

‘Nee. Wat dan?’

‘Er is een dode vrouw gevonden in een greppel langs de weg naar Walsingham. Dat was op *Look East*.’

‘Dat is me dan ontgaan.’

‘Ik dacht dat jij een rechtstreeks lijntje had met de jongens in het blauw.’

Phil is jaloers op Ruths rol als speciaal adviseur van de politie en soms vindt ze het leuk om hem daarmee te plagen en laat ze een paar woorden vallen uit topontmoetingen of uit uiterst geheime memo’s, maar vanmorgen heeft ze daar de energie niet voor.

‘Ik vraag me af of ik daar iets mee te maken krijg. Tenzij er ook een skelet uit de bronstijd in de greppel ligt.’

‘Dat verwacht ik niet.’

Ruth wendt zich weer naar haar scherm, en nadat Phil nog een paar minuten in de deuropening is blijven hangen, besluit hij te vertrekken en Ruth alleen te laten met haar e-mails. Meestal

bestaan die uit een verzameling advertenties van wetenschappelijke uitgevers, afdelingsmemo's en vragen van studenten om meer tijd om hun essays af te ronden. Ruth verwijdt de mails in de eerste en tweede categorie en wil net beginnen aan het beantwoorden van de vragen in de derde categorie, als ze een e-mail ziet uit een nieuwe categorie. Het onderwerp is: 'Dat is lang geleden'. Dat kan zowel intrigerend als verontrustend zijn, afhankelijk van je gemoedstoestand. Ruth staat er fiftyfifty in. Ze opent het mailtje.

Hoi, Ruth,

Ken je me nog? Hilary Smithson uit Southampton! Waar is de tijd gebleven? Ik heb begrepen dat je in Norfolk woont en dat het je heel goed gaat. Ik ga volgende week naar Norfolk voor een conferentie in Walsingham, en ik vroeg me af of we een afspraak kunnen maken. Ik zou graag je advies willen over een nogal lastige kwestie. En ik zou je natuurlijk heel graag weer willen zien.

Ik wacht je antwoord met ongeduld af.

Lieve groeten,

Hilary

Ruth staart naar het scherm. Het is de tweede keer vanochtend dat Walsingham wordt genoemd en zoals Nelson altijd zegt: toeval bestaat niet.

2

De Sanctuary is een imposant victoriaans gebouw dat beter geschikt lijkt voor een met roet bedekt stadscentrum dan voor het platteland van Norfolk. Hoewel het verzacht wordt door bomen en lieflijk glooiende heuvels eromheen, ziet het er nog steeds uit als een stadhuis of treinstation dat zichzelf op een of andere manier midden in een weiland heeft neergezet.

Clough is echter onder de indruk. 'Kijk eens naar dat bouwwerk. Het lijkt wel een statig landhuis.'

'Het lijkt meer op een gevangenis,' zegt Tim.

Ze zijn bij de elektronische hekken gestopt en voordat Tim iets in de intercom kan zeggen, gaan ze al geluidloos open.

'Geen beste beveiliging voor een gevangenis,' zegt Clough.

Tim zegt niets. Ze hebben allebei een broer die in de gevangenis heeft gezeten, maar ze praten eigenlijk nooit over hun familieleden. Tim zet de auto in de versnelling en via een slingerende oprijlaan van grind komen ze bij het huis. Een brede trap leidt naar de voordeur en recht voor hen bevindt zich een perfecte cirkel van gras met een stenen fontein in het midden.

Ze negeren de bordjes die naar de parkeerplekken voor bezoekers leiden en laten de auto onder aan de trap staan. Tim drukt op de bel en deze keer klinkt er een stem. Hij heeft het woord 'politie' nog nauwelijks uitgesproken of de dubbele deuren gaan al open.

Binnen lijkt het meer op een hotel dan op een gevangenis – een statige hal met een reusachtige stenen open haard en een ronde tafel met een nogal wasachtig uitzierend bloemenarrangement. Een ouderwetse staande klok tikt zwaarwichtig en vanaf de wanden kijken sombere olieverfschilderijen toe. Er is zelfs een receptie, waar een vrouw heel even haar tanden aan hen toont.

‘Kan ik u helpen?’

Tim laat zijn politiepenning zien. ‘Ik zou graag met degene spreken die hier de leiding heeft.’ In de auto hebben ze afgesproken dat hij het voortouw zou nemen bij het gesprek. Clough kijkt mee over Tims schouder ter ondersteuning.

De receptioniste kijkt hen nerveus aan. ‘Dat is dokter McAllister.’

‘Kan ik hem even spreken?’ vraagt Tim.

‘Ik zal kijken of ze tijd heeft.’

De receptioniste pakt de telefoon en Clough mompelt: ‘Je moet voorzichtig zijn met die seksistische vooroordelen, Tim.’

‘Rot op,’ zegt Tim, zonder zijn lippen te bewegen.

Het duurt niet lang voordat dokter McAllister er is. Ze is een aantrekkelijke vrouw van middelbare leeftijd met kort bruin haar en een klein, intimiderend brilletje. Ze gaat hun voor naar een leren bank voor de open haard. Tim had een plek met iets meer privacy willen voorstellen, maar omdat de lobby – op de receptioniste na, die totaal geen aandacht aan hen lijkt te besteden – net zo leeg is als het terrein, gaat hij ermee akkoord.

‘Wat stelt dit allemaal voor, agent?’ De dokter neemt onmiddellijk het heft in handen, ze strijkt haar witte jas glad en zet haar bril recht.

‘We vroegen ons af of u misschien patiënten mist,’ zegt Tim.

‘Wat bedoelt u met “missen”?’

‘De vraag lijkt me eenvoudig genoeg,’ zegt Clough. ‘Ontbreken er misschien gedetineerden?’

‘We hebben hier geen gedetineerden, agent, alleen patiënten,’ zegt dokter McAllister.

‘En, ontbreken er patiënten?’ vraagt Tim.

‘Onze patiënten zijn vrij om te gaan en te staan waar ze willen. Ze melden zich zelf aan voor behandeling.’

‘Heeft iemand gisteren uitgecheckt?’

‘Ik geloof het niet,’ zegt ze.

‘Iedereen is dus waar hij of zij behoort te zijn?’

‘Nou, we hebben nog geen ronde gelopen, dus kan ik dat niet

met honderd procent zekerheid zeggen.'

'Het probleem is namelijk,' zegt Tim, terwijl hij zich vertrouwelijk naar voren buigt, 'dat we een lichaam hebben gevonden.'

'Een lichaam?'

'Het lichaam van een vrouw in nachtkleding. We vroegen ons af of ze misschien een van uw patiënten is.'

'Dat is onmogelijk.'

'Ik dacht dat de mensen hier kunnen gaan en staan waar ze willen,' zegt Clough.

'Dat klopt.' Dokter McAllister werpt hem een norse blik toe. 'Maar we zouden iemand in nachtkleding niet naar buiten laten gaan. En zoals ik zei –'

In de zak van haar witte jas begint het te trillen; door de stof heen zien ze een rood lampje aan- en uitflitsen.

'Ik denk dat iemand u wil spreken,' zegt Tim.

Dokter McAllister haalt haar telefoon tevoorschijn en voert een kort, eenlettergrepig gesprek. Dan staat ze op en zegt: 'Excuus, heren.'

Clough en Tim kijken elkaar even aan, staan op en volgen haar.

Rechts van de open haard bevindt zich een imposante trap. Dokter McAllister neemt de trap met twee treden tegelijk, met de agenten achter zich aan. Op de overloop doet ze een deur open en het prachtige landhuishotel verandert op slag in een wereld die er veel meer als een instelling uitziet: genummerde deuren, handgelddispensers; zelfs het tapijt ziet er anders uit. Twee mannen in witte jassen (verpleegkundigen? artsen? verpleeghulpen?) staan bij een van de deuren. Dokter McAllister haast zich naar hen toe en Tim hoort het woord 'vermist'. Hij laat zijn politiepenning zien en vraagt: 'Wordt er inderdaad iemand vermist?'

De dokter werpt hem een geïrriteerde blik toe, maar ze zegt: 'Blijkbaar is een van onze patiënten niet in haar kamer.'

Een witgejaste man duwt de deur van nummer 12 open. Het is een prettige, zij het functioneel ingerichte kamer: een eenpersoonsbed, een tafel, een kledingkast, een leunstoel en een prachtig schuifraam dat iets te groot is voor de ruimte.

'De naam van de patiënt?' vraagt Clough kortaf.

Dokter McAllister houdt ruggespraak. ‘Jenkins. Chloë Jenkins.’
‘En wanneer heeft men mevrouw Jenkins voor het laatst gezien?’

Een van de witte jassen geeft antwoord. ‘Gisteravond rond acht uur, toen ik het eten rondbracht.’

Op het nachtkastje staat een bord met warmhouddeksel. Clough tilt het op, waarna een stuk *shepherd’s pie* zichtbaar wordt, uitgedroogd aan de randen.

‘En daarna?’

‘Niet meer. Ze heeft niet gebeld.’

Tim heeft de kast opengedaan. ‘Wat droeg mevrouw Jenkins?’

De verpleeghulp antwoordt nerveus: ‘Ze had nachtkleding aan, met een peignoir.’

‘Welke kleur?’

‘Blauw.’

Tim wendt zich tot dokter McAllister. ‘Ik denk dat u beter met ons mee kunt gaan.’

Al met al is het bijna elf uur als Nelson bij St. Simeon’s Cottage is en op de voordeur met hobbitachtige afmetingen klopt. De deur wordt onmiddellijk geopend, maar op een kier, waardoor alleen Cathbads gezicht te zien is.

‘Snel,’ zegt hij. ‘Ik wil de kat er niet uit laten.’

‘Echt weer iets voor jou, een gekke oppaskat,’ zegt Nelson terwijl hij zich door de opening wurmt.

‘Hij is niet gek.’ Cathbad leidt Nelson naar een zitkamer met een laag plafond. ‘Hij is vooral akelig slim.’

Bij de houtkachel zit een slanke zwarte kat. Hij staat op, kijkt Nelson minachtend aan en loopt de kamer uit.

‘Vriendelijk schepsel,’ zegt Nelson.

‘Ik denk dat hij de reïncarnatie is van mijn oude leraar Latijn,’ zegt Cathbad. ‘Hij kijkt me precies zo teleurgesteld aan.’

Nelson lacht maar beseft dan dat het misschien geen grap is. ‘Waarom mag hij er niet uit?’ vraagt hij.

‘Overdag mag hij wel naar buiten, maar ’s nachts niet,’ zegt Cathbad. ‘Maar ik word zenuwachtig als ik hem door de voordeur

naar buiten laat. Ik denk steeds dat hij overreden zal worden, alleen om mij te pesten.'

'Wanneer komt de eigenaar terug?'

'Morgen. De goden zij dank.'

'Het is een interessante plek,' zegt Nelson, hoewel hij bij zichzelf denkt dat hij na een tijdje waarschijnlijk depressief zou raken van al die balken en ongelijke vloerplanken. In het hele huis lijkt geen rechte lijn te vinden.

Tot zijn verbazing huivert Cathbad. 'Het huis heeft slechte energiebanen. Beklemmend. Voel je dat niet? Ik heb zolang ik hier ben al hoofdpijn.'

'Dat is waarschijnlijk gewoon omdat je je hoofd blijft stoten aan deurposten.'

Cathbad lacht. 'Zou kunnen.'

'Vertel me eens over de vrouw die je gisteravond hebt gezien.'

'Kom, ik zal het je laten zien.'

Cathbad leidt Nelson door een deur naar een smalle stenen doorgang. Aan het eind ervan zit de kat te wachten.

'Ik laat je eruit, Chesterton,' zegt Cathbad, 'als je belooft dat je terugkomt.'

De kat negeert hem.

De achterdeur komt rechtstreeks op het kerkhof uit. Sommige grafstenen zijn bijna net zo groot als het lage huis; andere leunen nogal dreigend naar het huisje toe.

'Donders.' Nelson volgt Cathbad over het pad tussen de graven door en zegt: 'Over een dood dorpscentrum gesproken.'

'Het is een heel oude kerk. Angelsaksisch. De kerk is ouder dan de priorij.'

Het woord 'Angelsaksisch' doet Nelson denken aan Ruth, die graag met historische tijdperken strooit, alsof ze niet weet dat Nelson nooit heeft uitgedokterd of de bronstijd voor de ijzertijd komt of erna, en wie in godsnaam *Homo heidelbergensis* is. De Angelsaksen kwamen volgens hem na de Romeinen, maar verder wil hij niet gaan.

'Waar heb je de vrouw gezien?'

'Hier. Bij deze witte grafsteen.'

Nelson kijkt naar het gras rond de steen. Het is een beetje platgedrukt, maar er zijn geen voetafdrukken of sporen van een worsteling.

‘Hoe laat was dat?’

‘Rond negen uur. Ik had Judy net gebeld en dat probeer ik voor negenen te doen, want ze gaat tegenwoordig vroeg naar bed.’

‘Wat gebeurde er daarna?’

‘Ze lachte naar me. Eerlijk waar, Nelson, en ze had zo’n mooie glimlach, als een engel. Ik dacht...’

‘Wat dacht je?’

‘Walsingham is een speciale gedenkplaats voor de maagd Maria. En ze droeg een blauwe mantel. Nou ja, ik dacht dat het een mantel was.’

‘Je dacht dat je een visioen van de Heilige Maagd had?’

‘De Heilige Maagd. Je bent nog steeds door en door katholiek, Nelson.’

‘Probeer me niet op te fokken. Wat gebeurde er daarna?’

‘Ze draaide zich om en liep in de richting van het hek. Ik probeerde haar te volgen, maar Chesterton sprong tevoorschijn en liet me struikelen.’

‘Chesterton, de kat?’

‘Ja. Hij is net een boze geest. Ik weet zeker dat hij het expres deed. Toen ik terugkwam zat hij bij zijn bakje in de keuken alsof er niets gebeurd was.’

‘Vergeet die kat even. Wat is er met de vrouw gebeurd?’

‘Toen ik opstond was ze weg. Ik ging naar het hek en keek langs het pad, maar ze was nergens meer te bekennen.’

‘Laat eens zien.’

Ze lopen over het kerkhof. Er zijn een paar indrukwekkende graven met treurende engelen en torenhoge kruisen, maar de meeste graven worden simpelweg gemarkeerd door stenen, met randen die door de tijd en door weer en wind zijn vervaagd. Sommige grafstenen zijn omgevallen en andere staan op een rij tegen de lage bakstenen muur naast elkaar; een paar liggen plat, verzonken in het gras alsof ze daar zijn neergelegd voor een macaber spelletje hinkelen. Nelson probeert er niet op te gaan

staan. Het hek gaat gemakkelijk open en leidt naar een ander smal laantje met hoge heggen, maar het is een vrij recht weggetje. De vrouw moet hard hebben gelopen, denkt Nelson, om zo snel uit het zicht te verdwijnen.

Hij kijkt naar Cathbad, die de inscriptie op een stenen engel onderzoekt. 'Je hebt er niet over gedacht om iemand over je visioen te vertellen?'

'Nee. Wat valt er te vertellen? De kerk en het kerkhof zijn vrij toegankelijk voor iedereen.'

'Was de kerk open?'

'Nee, als er geen diensten zijn is ze gesloten. Ik vind dat niet goed, kerken moeten altijd open zijn.'

'Ik vermoed dat ze bang zijn voor diefstal.'

'Ja, maar een kerk moet er zijn voor de mensen, het zou een toevluchtsoord moeten zijn. Achteraf heb ik me afgevraagd of dat was wat ze hier deed, toevlucht zoeken in de kerk.'

Er valt niet veel meer te zien. Nelson loopt over het kerkhof, nog steeds voorzichtig om niet op de doden te gaan staan. Dan neemt hij afscheid van Cathbad, die behoedzaam het huisje binnengaat om de kat er niet uit te laten. Als Nelson terugkomt bij zijn auto, controleert hij zijn telefoon. Er is een bericht van Tim, hij zegt dat de dode vrouw officieel is geïdentificeerd als Chloë Jenkins, vijftientig jaar oud en patiënt van de Sanctuary.

Eerder verschenen van Elly Griffiths:

Dodencirkel

Offersteen

Springvloed

Beenderhuis

Onheilstijding

Doden zonder naam

Geestvelden

Eerste druk maart 2024
Dit is deel 8 in de serie 'Ruth Galloway'

Oorspronkelijke titel *The Woman in Blue*

Oorspronkelijke uitgever Quercus Editions Ltd, an Hachette UK company

Copyright © 2016 by Elly Griffiths

All rights reserved including the rights of reproduction in whole or in part in any form

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Janet Limonard-Harkink

De vertaling van de regel uit *Macbeth* in hoofdstuk 25 is van Jules Grandgagnage.

De vertaling van de regel uit de hymne in hoofdstuk 28 is van Jake Schimmel.

Omslag- en omslagillustratie De Weijer Design, Baarn

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 6740 9

ISBN e-book 978 90 261 6741 6

ISBN luisterboek 978 90 261 6742 3

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.